

DOMSTOLENS DOM (tredje afdeling)

7. maj 1986*

I sag 52/85

Jean-Pascal Rihoux, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, 3 rue Jean-Pierre Kommes, 6988 Hostert, storhertugdømmet Luxembourg;

Henri Derungs, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, 17 rue des Champs, 8356 Garnich, storhertugdømmet Luxembourg;

Robert Van Sinay, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, 4 rue Beaumont, Luxembourg;

Klaus Raatz, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, 22 rue Kiem, 6187 Gonderange;

ved advokat F. Herbert, Bruxelles, 116 avenue de Broqueville, 1200 Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Nicolas Decker, 16 avenue Marie-Thérèse, boîte postale 335, Luxembourg,

sagsøgere

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Dimitrios Gouloussis som befuldmægtiget og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt

hvorunder der er nedlagt påstand om:

- principalt, annullation af udvælgelseskomiteens afgørelse af 11. juli 1984 om ikke at opføre sagsøgerne på egnethedslisten efter prøverne i forbindelse med udvælgelsesprøve KOM/A/390,
- subsidiært, annullation af denne udvælgelsesprøves afholdelse (skriftlige prøver og mundtlige prøver),

* Processprog: Fransk.

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden U. Everling, dommerne Y. Galmot og C. Kakouris,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 13. marts 1986,
afsagt følgende

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

- 1 Ved stævning, indleveret til Domstolens justitskontor den 22. januar 1985, har Rihoux, Derungs, Van Sinay og Raatz, som er tjenestemænd ved Kommissionen i lønklasse B, anlagt sag med påstand om principalt annullation af udvælgelseskomiteens afgørelse af 11. juli 1984 om ikke at opføre dem på den egnethedsliste, der blev udarbejdet efter prøverne i forbindelse med udvælgelsesprøve KOM/A/390, subsidiært om annullation af denne udvælgelsesprøves afholdelse.

- 2 Meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/A/390 (EFT C 345 af 21.12.1983, s. 10) vedrørte en almindelig udvælgelsesprøve på grundlag af prøver med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af fuldmægtige i lønklasse A 7/A 6, som i det væsentlige skulle udføre undersøgelses- og tilsynsopgaver i forbindelse med sikkerheden i nukleare anlæg.

- 3 Prøvernes art var summarisk angivet under punkt V i meddelelsen, hvorefter der dels ville blive afholdt en skriftlig prøve bestående af en »række multiple choice spørgsmål, der giver mulighed for at vurdere ansøgernes kendskab til det område, der eksamineres i ved udvælgelsesprøven (2 timer)«, dels en mundtlig prøve bestående i en »samtale med udvælgelseskomiteen, således at denne — ud fra det foreliggende materiale om den enkelte ansøger — kan vurdere vedkommendes kundskaber ... samt egnethed til at udøve det under punkt I beskrevne hverv«.
- 4 Ved bedømmelsen af prøverne blev der givet fra 0 til 50 point. I meddelelsen om udvælgelsesprøvens afsnit VI blev der stillet to betingelser for at blive opført på egnethedslisten: man skulle sammenlagt opnå mindst 60 point ved prøverne, og man skulle have opnået mindst 30 ud af 50 point ved den mundtlige prøve.
- 5 Sagsøgerne fik adgang til at deltage i prøverne, men de blev ved skrivelse af 11. juli 1984 underrettet om, at udvælgelseskomiteen i betragtning af deres resultater havde besluttet ikke at opføre dem på egnethedslisten. Ingen af dem havde opnået det krævede minimum af 60 point, og i øvrigt heller ikke 30 point ved den mundtlige prøve.
- 6 I juli 1984 indgav sagsøgerne i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, klager, som var affattet i identiske vendinger og udelukkende angik udvælgelsesprøvens skriftlige prøve. De krævede heri annullation af prøverne i det hele, da den skriftlige og den mundtlige prøve ikke kunne adskilles. Efter Kommissionens afvisning af disse klager den 20. november 1984 har sagsøgerne anlagt nærværende sag.

Formaliteten

- 7 Kommissionen har anført, at sagsøgerne for Domstolen ikke kan fremføre anbringender, som ikke findes i deres klage. Den har gjort gældende, at når en tjenestemand en gang har foretrukket at indgive en administrativ klage og ikke gå direkte til Domstolen, må der drages alle konsekvenser deraf, og navnlig må det kræves, at den sag, der anlægges efter klagen, er baseret på de samme anbringender som klagen. Hvis man i det foreliggende tilfælde ser bort fra ansøgernes klage, må

sagen afvises som for sent anlagt, fordi den ikke er blevet anlagt inden for de tre måneder, som er forløbet efter udvælgelseskomiteens afgørelse. Følgelig kan kun anbringendet om, at den skriftlige prøve ikke er forløbet forskriftsmæssigt, antages til realitetsbehandling, idet de øvrige anbringender må afvises.

- 8 Over for denne formalitetsindsigelse, som kun vedrører en række bestemte anbringender, har sagsøgerne påberåbt sig Domstolens praksis, hvorefter indbringelse af en administrativ klage for ansættelsesmyndigheden over en afgørelse fra en udvælgelseskomite ikke må bevirke, at en tjenestemand, som vælger denne fremgangsmåde, anses for at have anlagt sagen for sent (dom af 5. april 1979, Orlandi mod Kommissionen, 117/78, Sml. s. 1620; dom af 14. juli 1983, Detti mod Domstolen, 144/82, Sml. s. 2421). Det følger heraf, at sagsøgerne i et sådant tilfælde ikke er bundet af deres klages ordlyd.
- 9 Herved bemærkes først, som Domstolen har statueret i dommen af 14. juni 1972 (Marcato mod Kommissionen, 44/71, Sml. 1972, s. 105), at en klage over en afgørelse truffet af en udvælgelseskomite forekommer meningsløs, da den pågældende institution ikke har kompetence til at annullere eller ændre en udvælgelseskomites afgørelser, og at det retsmiddel, som står til rådighed for de berørte over for en sådan afgørelse, normalt er et direkte sagsanlæg ved Domstolen.
- 10 Det fremgår imidlertid af Domstolens faste praksis (bl.a. den nævnte dom af 5. april 1979, Orlandi mod Kommissionen), at såfremt den berørte påberåber sig vedtægtens bestemmelser og indgiver en administrativ klage til ansættelsesmyndigheden i stedet for direkte at anlægge sag ved Domstolen, kan et sådant skridt imidlertid, uanset hvilken retlig betydning, der skal tillægges det, ikke medføre, at fristen udløber, mens der afventes svar fra ansættelsesmyndigheden.
- 11 Det følger dog ikke deraf, at denne praksis, som skal sikre retsbeskyttelsen af de tjenestemænd, som har indgivet klage i henhold til artikel 90, stk. 2, i stedet for

direkte at anlægge sag ved Domstolen, fritager de pågældende fra at overholde samtlige de formkrav, der gælder for den forudgående klage, som de har valgt. En anden beslutning ville have til resultat, at de blev tillagt bedre rettigheder end dem, som gives de tjenestemænd, der har valgt direkte at indbringe en udvælgelseskomites afgørelse for Domstolen.

- 12 Blandt disse processuelle betingelser er det princip, som der henvises til i en fast retspraksis, og hvorefter vedtægtens artikel 91 har til formål at muliggøre og fremme en mindelig bilæggelse af tvister mellem tjenestemændene og administrationen. For at opfylde dette krav er det af betydning, at sidstnævnte er i stand til at få tilstrækkeligt klart kendskab til den pågældendes klagepunkter eller ønsker. Denne bestemmelse har derimod ikke til formål strengt og endeligt at fastlægge den eventuelle retslige fase, når søgsmålet hverken ændrer klagens årsag eller genstand (dom af 1. juli 1976, Sergy mod Kommissionen, 58/75, Sml. s. 1153; dom af 20. marts 1984, Razzouk og Beydoun mod Kommissionen, 75/82, Sml. s. 1509; dom af 23. januar 1986, Rasmussen mod Kommissionen, 173/84, Sml. 1986, s. 197).
- 13 Efter udløbet af fristen for direkte søgsmål for Domstolen kan den tjenestemand, som har valgt at indgive forudgående klage, for Domstolen dels kun nedlægge påstande, som har samme genstand som de i klagen anførte, dels kun fremsætte indsigelser, der hviler på samme grundlag som de i klagen anførte. Disse indsigelser kan for Domstolen uddybes ved fremførelse af anbringender og argumenter, som ikke nødvendigvis figurerer i klagen, men som står i nøje forbindelse med den.
- 14 Under de i denne sag foreliggende omstændigheder indeholder de fire klager, som sagsøgerne har indgivet til ansættelsesmyndigheden, og som er affattet i identiske vendinger, et enkelt klagepunkt, som kun vedrører den skriftlige prøve og går ud på, at denne ikke var i overensstemmelse med beskrivelsen i meddelelsen om udvælgelsesprøve. Der er kun nedlagt påstand om annullation af samtlige udvælgelsesprøvens prøver på grund af den skriftlige og mundtlige prøves uadskillelighed.

15 Det bemærkes, at selv om stævningens påstande ikke ændrer klagens genstand, rejser flere af de til støtte for disse påstande fremførte klagepunkter, som er baseret på retlige grunde uden sammenhæng med den, som klagens eneste klagepunkt er baseret på. Dette gælder:

- for anbringendet om den mundtlige prøves ulovlighed på grund af udvælgelseskomiteens sammensætning og formandskab, som hævdes at være ulovlige;
- for anbringendet om tilsidesættelse af udvælgelseskomiteens arbejdes fortrolighed og tilsidesættelse af lighedsprincippet, fordi udvælgelseskomiteen hævdes at have været udsat for pres under de mundtlige prøvers afholdelse;
- for anbringendet om magtfordrejning, som hævdes begået, fordi udelukkelsen fra den endelige egnethedsliste skulle være blevet bestemt på en sådan måde, at velkvalificerede ansøgere som sagsøgerne blev eliminerede, og eksterne ansøgere, som ikke opfyldte betingelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøve, blev optaget.

Disse forskellige anbringender, som er fremført efter klagefristens udløb, må følgelig afvises.

Realiteten

16 Det tilkommer derimod Domstolen at behandle klagepunktet om de skriftlige prøvers ulovlighed, til støtte for hvilket sagsøgerne har påberåbt sig tre anbringender.

17 For det første anføres, at meddelelsen om udvælgelsesprøve ikke er blevet overholdt, fordi den skriftlige prøve i de første 25 minutter omfattede en »psykoteknisk prøve«, som ikke var omtalt dér. Den anden prøve, som var i overensstemmelse med meddelelsen om udvælgelsesprøven, kunne under disse omstændigheder kun vare 95 minutter i stedet for de 2 timer, der var nævnt i meddelelsen om udvælgelsesprøve. I virkelighed havde den psykologiske prøve ikke til formål at vurdere ansøgernes kundskaber, men at fastslå deres »psykologiske profil«.

- 18 Ifølge Kommissionen er meddelelsen om udvælgelsesprøve nøje blevet overholdt, idet den skriftlige prøve, som var udarbejdet i form af multiple choice spørgsmål, i sin generelle struktur havde form af fire rækker spørgsmål A, B, C og D. Den første prøve var ifølge Kommissionen prøvens del C, som varede 25 minutter, og som vedrørte numeriske og logiske spørgsmål, mens den anden prøve udgjordes af delene A, B og D og varede 95 minutter. Der blev i intet tilfælde afholdt en »psykoteknisk prøve«, og de stillede spørgsmål havde kun til formål at vurdere ansøgenes kundskaber og ikke deres »psykologiske profil«. Denne type prøve er i øvrigt almindelig i Kommissionens udvælgelsesprøver.
- 19 Det fremgår af en gennemgang af den skriftlige prøves spørgsmål, som Domstolen har anordnet fremlagt før det offentlige retsmøde, at de forskellige opgaver, der blev stillet ansøgerne, ikke var i strid med oplysningerne i meddelelsen om udvælgelsesprøve og på ingen måde havde til formål at fastslå ansøgenes »psykologiske profil«. I øvrigt er fremgangsmåden ved prøvens afholdelse, således som den er blevet uddybet af Kommissionen, ikke behæftet med nogen mangel og har ikke kunnet skade ansøgerne.
- 20 For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at det, som de betegner som den »anden prøve«, det vil i virkeligheden sige den anden opgave af en varighed på 95 minutter, blev forstyrret i ca. 10 minutter som følge af en oversættelsesfejl i den tyske version af prøverne i forbindelse med udvælgelsesprøven og den forstyrrelse, som fulgte heraf. Som de selv har præciseret i deres replik, bestrider sagsøgerne ikke de kriterier for karaktergivningen, der blev anvendt for at udligne for denne ulempe for de tysksprogede ansøgere. De har blot anført, at den omstændighed, at udvælgelseskomiteens sekretær, som da var tilstede, måtte handle hurtigt for at få den rigtige tekst til den tyske version af et af de 60 spørgsmål i den anden opgave, fremkaldte en støj og en forstyrrelse, der var uforenelige med den koncentration, som var nødvendig for prøvens gnidningsløse forløb i prøvecentret i Luxembourg.
- 21 Som Kommissionen har erkendt, er det korrekt, at der har indsneget sig en fejl i et af spørgsmålene i den tyske version af den skriftlige prøves afsnit D. Så beklageligt det end er, kan den ringe forstyrrelse, som denne hændelse har kunnet fremkalde, ikke i det foreliggende tilfælde antages for at have kunnet gøre prøvernes afhol-

delse ugyldig. Fejlen er blevet begået i samtlige prøvecentre, den er hurtigt blevet opdaget, og i de minutter, der var nødvendige til at rette den forkerte tekst, har ansøgerne kunnet studere de mange andre spørgsmål, som var stillet dem. I øvrigt fremgår det ikke af sagens akter, at ansøgerne i centret i Luxembourg skulle være blevet stillet ringere i denne henseende i forhold til prøvedeltagerne i de andre prøvecentre.

- 22 For det tredje har sagsøgerne endelig anført, at denne skriftlige prøve ikke er forløbet forskriftsmæssigt, da udvælgelseskomiteens medlemmer ikke var tilstede, idet udvælgelseskomiteen kun var repræsenteret ved sin sekretær under de prøver, som blev afholdt i prøvecentret i Luxembourg. Hvis et medlem af udvælgelseskomiteen havde været tilstede, kunne man have undgået de forstyrrelser af prøven, som navnlig indtraf i dette center.
- 23 Herved bemærkes, som Kommissionen med rette har gjort gældende, at der hverken er nogen bestemmelse i vedtægten eller nogen almindelig retsgrundsætning, der kræver, at et medlem af udvælgelseskomiteen skal være tilstede under afholdelsen af de skriftlige prøver i forbindelse med en udvælgelsesprøve. Så ønskelig den end er, ville en sådan tilstedeværelse være fysisk vanskelig eller umulig at sikre, når denne udvælgelsesprøve, som i det foreliggende tilfælde, afholdes på flere steder, der geografisk ligger langt fra hinanden. Under disse omstændigheder og når det ikke er fastslået, at der sker forskelsbehandling af ansøgerne som følge af udvælgelseskomiteens medlemmers tilstedeværelse eller fravær på nogle centre, må dette argument forkastes.
- 24 Herefter, og uden at der er anledning til at acceptere sagsøgernes tilbud om beviser, vil sagsøgte være at frifinde.

Sagens omkostninger

- 25 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Ifølge samme reglements artikel 70 bærer Fællesskabernes institutioner dog selv de af dem afholdte udgifter i tjenestemandssager.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part betaler sine omkostninger.

Everling

Galmot

Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. maj 1986.

P. Heim
Justitssekretær

U. Everling
Formand for tredje afdeling